Раз московські сенатори
Змовились мовчати,
Щоби нашим запорожцям
Відвіту не дати.

Ото входять запорожці,
Москалів вітають;
А ті сидять бувванами,
Не відповідають.

Запорожці ідуть ближче,
Стали коло стола.
А ті сидять, як сиділи,
Жоден ані слова.

Тоді старий запорожець
До своїх озвався:
«Чи не в пустку, мої діти,
Я з вами забрався?»

«В пустку! В пустку!» — закричали.
«То що ж, мої діти?
Коли в пустку ми забрались,
То можна й пердіти!»

«А запевне, дядьку, можна!» —
Гримнули по разу.
Та й пішли додому ждати
Другого указу.